

ЕВРОПЕЙСКА
КОМИСИЯ

Брюксел, 18.10.2017 г.
COM(2017) 606 final

ANNEX 1

ПРИЛОЖЕНИЕ

към

Предложение за Решение на Съвета

**за сключване от името на Европейския съюз на Конвенцията на Съвета на Европа
за предотвратяване на тероризма (CETS № 196)**

ПРИЛОЖЕНИЕ

към

Предложение за Решение на Съвета

**за сключване от името на Европейския съюз на Конвенцията на Съвета на Европа
за предотвратяване на тероризма (CETS № 196)**

Конвенция на Съвета на Европа за предотвратяване на тероризма

Варшава, 16 май 2005 г.

Преамбюл

Държавите — членки на Съвета на Европа, и другите държави и международни организации, подписали тази конвенция,

като имат предвид, че целта на Съвета на Европа е постигане на по-голямо единство между неговите членове;

като признават необходимостта от укрепване на сътрудничеството с другите страни по тази конвенция;

като желаят да бъдат предприети ефикасни мерки за предотвратяване на тероризма и в частност да се противопоставят на публичната провокация към извършване на терористични престъпления, както и на набирането и обучението с цел тероризъм;

като осъзнават огромната тревога, предизвикана от все по-големия брой на терористичните престъпления и растящата терористична заплаха;

като осъзнават несигурността, пред която са изправени хората вследствие на тероризма, и в тази връзка потвърждават своята дълбока солидарност с пострадалите от тероризма и с техните семейства;

като признават, че независимо от техния извършител терористичните престъпления и престъпленията, предвидени в тази конвенция, при никакви обстоятелства не могат да бъдат оправдани със съображения от политическо, философско, идеологическо, расово, етническо, религиозно или друго подобно естество и припомнят задължението на всички страни по конвенцията да предотвратяват тези деяния, а ако те не са били предотвратени - да ги преследват и да гарантират наказването им със санкции, съобразени с тяхната тежест;

като припомнят потребността от разширяване на борбата против тероризма и потвърждават, че всички мерки, предприемани за предотвратяване или борба с терористичните престъпления, трябва да бъдат съобразени с върховенството на закона и с демократичните ценности, с правата на човека и основните свободи, както и с другите норми на международното право, включително международното хуманитарно право, когато то е приложимо;

като признават, че тази конвенция няма за цел да засегне установените принципи, свързани със свободата на изразяване и свободата на сдружаване;

като припомнят, че терористичните актове по своя характер или контекст целят силното сплашване на определено население или неправомерното принуждаване на правителство или международна организация да извършат или да не извършат определено действие, или сериозно да дестабилизируют или да унищожат основните политически, конституционни, икономически или социални структури на страна или на международна организация;

се договориха за следното:

Член 1 - Терминология

1. По смисъла на тази конвенция "терористично престъпление" е всяко от престъпленията, които попадат в приложното поле на договор от посочените в приложението, така, както това престъпление е определено в съответния договор.
2. При депозирането на документа си за ратификация, приемане, одобрение или присъединяване държава или Европейската общност, която не е страна по договор от посочените в приложението, може да декларира, че при прилагането на тази конвенция към тази страна съответният договор няма да се смята за включен в приложението. Действието на тази декларация се прекратява с влизането в сила на договора за страната по конвенцията, направила декларацията, която уведомява генералния секретар на Съвета на Европа за това влизане в сила.

Член 2 — Цел

Целта на тази конвенция е да подобри действията на страните по нея, насочени към предотвратяване на тероризма и неговите отрицателни последици за пълноценното упражняване на правата на човека, по-специално правото на живот, както чрез мерки, които следва да бъдат предприети на национално равнище, така и чрез международно сътрудничество, като се вземат предвид действащите многостранни или двустранни договори или споразумения, приложими между страните по конвенцията.

Член 3 - Национална политика за превенция

1. Всяка страна по конвенцията предприема подходящи мерки, особено в областта на обучението на правозащитните и други органи и в областта на образованието, културата, информацията, средствата за осведомяване и изграждането на обществена осведоменост, за предотвратяване на терористичните престъпления и техните отрицателни последици, като същевременно спазва задълженията, свързани с правата на човека и предвидени в Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, в Международния пакт за граждански и политически свободи, и другите задължения по международното право, когато те са приложими към тази страна по конвенцията.
2. Всяка страна по конвенцията предприема необходимите мерки за усъвършенстване и развитие на сътрудничеството между националните органи

с оглед предотвратяване на терористични престъпления и техните отрицателни последици, включително чрез:

- а. обмен на информация;
 - б. подобряване на физическата защита на лица и инфраструктура;
 - в. усъвършенстване на планове за обучение и координация при кризисна обстановка.
3. Всяка страна по конвенцията утвърждава търпимостта, като насърчава диалога между различните религии и култури и при необходимост привлича неправителствени организации и други участници в гражданското общество с цел предотвратяване на напрежението, което би могло да допринесе за извършване на терористични престъпления.
4. Всяка страна по конвенцията полага усилия да повиши обществената осведоменост за съществуването, причините и тежкия характер на терористичните престъпления и на престъпленията, предвидени в тази конвенция, и за заплахата, която те създават, и обмисля стимулирането на обществеността да оказва на нейните компетентни органи конкретна фактическа помощ, която може да допринесе за предотвратяване на терористичните престъпления и на престъпленията, предвидени в тази конвенция.

Член 4 - Международно сътрудничество в областта на превенцията

Когато е необходимо и като надлежно се вземат предвид техните възможности, страните по конвенцията си оказват съдействие и помощ с цел укрепване на техния капацитет за предотвратяване извършването на терористични престъпления, включително чрез обмен на информация и успешна практика, както и чрез обучение и други форми на съвместна дейност с превантивен характер.

Член 5 - Публична провокация към извършване на терористично престъпление

1. По смисъла на тази конвенция "публична провокация към извършване на терористично престъпление" е разпространението или предоставянето по друг начин на разположение на обществеността на послание с цел подбуждане към извършването на терористично престъпление, когато това поведение, независимо дали пряко призовава към терористични престъпления, създава опасност за извършването на едно или повече такива престъпления.
2. Всяка страна по конвенцията предприема необходимите мерки за обявяването за престъпление по нейното вътрешно право на публичната провокация към извършване на терористично престъпление, определена в т. 1, когато тя е извършена неправомерно и умишлено.

Член 6 - Набиране с цел тероризъм

1. По смисъла на тази конвенция "набиране с цел тероризъм" е склоняването на друго да извърши или да участва в извършването на терористично престъпление или да се присъедини към сдружение или група с цел да се допринесе за извършването на едно или повече терористични престъпления от сдружението или от групата.

2. Всяка страна по конвенцията предприема необходимите мерки за обявяването за престъпление по нейното вътрешно право на набирането с цел тероризъм, определено в т. 1, когато то е извършено неправомерно и умишлено.

Член 7 - Обучение с цел тероризъм

1. По смисъла на тази конвенция "обучение с цел тероризъм" е предаването на познания за направата или използването на взривни вещества, огнестрелни или други оръжия или отровни или опасни вещества или за други специфични методи или способности с цел да бъде извършено или да се допринесе за извършването на терористично престъпление със съзнанието, че предоставените познания са предназначени да послужат за тази цел.
2. Всяка страна по конвенцията предприема необходимите мерки за обявяването за престъпление по нейното вътрешно право на обучението с цел тероризъм, определено в т. 1, когато то е извършено неправомерно и умишлено.

Член 8 - Липса на връзка с извършването на терористично престъпление

За да съставлява едно деяние престъпление от посочените в чл. 5 до 7, не е необходимо терористичното престъпление да е било действително извършено.

Член 9 - Други престъпления

1. Всяка страна по конвенцията предприема необходимите мерки за обявяването за престъпление по нейното вътрешно право на:
 - a. съучастието в престъпление от посочените в чл. 5 до 7 от тази конвенция;
 - б. организирането или ръководенето на други лица за извършване на престъпление от посочените в чл. 5 до 7 от тази конвенция;
 - в. допринасяне за извършването на едно или повече престъпления от посочените в чл. 5 до 7 от тази конвенция от страна на група лица, които действат задружно; този принос трябва да бъде умишлен и трябва или:
 - i. да цели да се подпомогне престъпната дейност или постигането на престъпната цел на групата, когато тази дейност или цел е свързана с извършването на престъпление от посочените в чл. 5 до 7 от тази конвенция; или
 - ii. да бъде даден със съзнание за намерението на групата да извърши престъпление от посочените в чл. 5 до 7 от тази конвенция.
2. Всяка страна по конвенцията предприема и необходимите мерки за възвеждане в престъпление във и съобразно нейното вътрешно право на опита за извършване на престъпление от посочените в чл. 6 и 7 от тази конвенция.

Член 10 - Отговорност на юридическите лица

1. Всяка страна по конвенцията предприема необходимите мерки в съответствие с нейните правни принципи за установяване на отговорност на юридическите

лица, които са участвали в престъпления от посочените в чл. 5 до 7 и чл. 9 от тази конвенция.

2. Като се спазват правните принципи на страна по конвенцията, отговорността на юридическите лица може да бъде наказателна, гражданска или административна.
3. Тази отговорност не засяга наказателната отговорност на физическите лица, извършили престъпленията.

Член 11 - Санкции и мерки

1. Всяка страна по конвенцията предприема необходимите мерки с цел престъпленията, посочени в чл. 5 до 7 и чл. 9 от тази конвенция, да бъдат наказуеми с ефективни, съразмерни и възпиращи санкции.
2. Доколкото това се допуска от вътрешното право, предходни влезли в сила присъди, произнесени в други държави за престъпления от посочените в тази конвенция, могат да бъдат взети предвид при определяне на наказанието в съответствие с вътрешното право.
3. Всяка страна по конвенцията прави необходимото с цел юридическите лица, чиято отговорност се ангажира съобразно чл. 10, да понесат ефективни, съразмерни и възпиращи санкции с наказателноправен или друг характер, включително парични санкции.

Член 12 — Условия и гаранции

1. Всяка страна по конвенцията прави необходимото с цел обявяването за престъпления и наказването на деянията, визирани в чл. 5 до 7 и чл. 9 от тази конвенция, да се извършват при спазване на задълженията на тази държава, свързани с правата на човека, по-специално свободата на изразяване, свободата на сдружаване и свободата на религията, и предвидени в Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, в Международния пакт за граждански и политически права, и другите задължения по международното право, когато те са приложими към тази страна по конвенцията.
2. Обявяването за престъпления и наказването на деянията, визирани в чл. 5 до 7 и чл. 9 от тази конвенция, следва да бъдат подчинени и на принципа на пропорционалност, като се съблюдают преследваните правомерни цели и необходимостта от тях в едно демократично общество, и следва да изключват всяка форма на произвол или на дискриминационно или расистко отношение.

Член 13 - Защита, обезщетение и помощ за пострадалите от тероризма

Всяка страна по конвенцията предприема необходимите мерки за защита и подпомагане на пострадалите от тероризъм, извършен на нейна територия. В съответствие с приложимите национални режими и при спазване на вътрешното право тези мерки могат да включват финансова помощ и обезщетение за пострадалите от тероризъм и техните близки роднини.

Член 14 - Юрисдикция

1. Всяка страна по конвенцията предприема необходимите мерки да установи своята юрисдикция по отношение на престъпленията, посочени в тази конвенция:
 - а. когато престъплението е извършено на нейна територия;
 - б. когато престъплението е извършено на борда на кораб, плаващ под флага на тази страна по конвенцията, или на борда на въздухоплавателно средство, регистрирано по закона на тази страна по конвенцията;
 - в. когато престъплението е извършено от гражданин на тази страна по конвенцията.
2. Всяка страна по конвенцията може също да установи своята юрисдикция по отношение на престъпленията, посочени в тази конвенция:
 - а. когато престъплението е имало за цел или резултат извършването на престъпление, посочено в чл. 1 от тази конвенция, на територията на тази страна по конвенцията или против неин гражданин;
 - б. когато престъплението е имало за цел или резултат извършването на престъпление, посочено в чл. 1 от тази конвенция, против държава или държавни помещения на тази страна по конвенцията в чужбина, включително нейни дипломатически или консулски помещения;
 - в. когато престъплението е имало за цел или резултат извършването на престъпление, посочено в чл. 1 от тази конвенция, при опит тази страна по конвенцията да бъде принудена да извърши или да не извърши определено действие;
 - г. когато престъплението е извършено от лице без гражданство, чието обичайно местоживее е на нейна територия;
 - д. когато престъплението е извършено на борда на въздухоплавателно средство, което се експлоатира от правителството на тази страна по конвенцията.
3. Всяка страна по конвенцията предприема необходимите мерки да установи своята юрисдикция по отношение на престъпленията, посочени в тази конвенция, когато заподозреният деец се намира на нейна територия и тя не го екстрадира в страна по конвенцията, чиято компетентност да извърши наказателно преследване произтича от правило за юрисдикция, което съществува и в правото на замолената страна по конвенцията.
4. Тази конвенция не изключва наказателната юрисдикция, упражнявана в съответствие с националното право.
5. Когато повече от една страна по конвенцията иска да упражни юрисдикция по отношение на престъпление от посочените в тази конвенция, заинтересованите страни, ако е възможно, провеждат консултации, за да определят онази от тях, която има най-подходяща юрисдикция за наказателното преследване.

Член 15 - Задължение за разследване

1. Когато получи информация, че лице, което е извършило или е заподозряно в извършването на престъпление, посочено в тази конвенция, може да се намира

на нейна територия, съответната страна по конвенцията предприема необходимите мерки според вътрешното си право за разследване на фактите, които се съдържат в информацията.

2. Когато прецени, че обстоятелствата налагат това, страната по конвенцията, на чиято територия се намира извършителят или вероятният извършител на престъплението, предприема подходящи мерки според вътрешното си право, за да осигури присъствието на това лице за целите на наказателното преследване или екстрадицията.
3. Всяко лице, по отношение на което се предприемат мерките по т. 2, има право:
 - а. да се свърже незабавно с най-близкия компетентен представител на държавата, на която е гражданин или която на друго основание има право да защити правата му, а ако лицето няма гражданство - на държавата, на чиято територия се намира обичайното му местоживееене;
 - б. да бъде посетено от представител на тази държава;
 - в. да бъде уведомено за неговите права по букви "а." и "б."
4. Правата, предвидени в т. 3, се упражняват в съответствие със законите и подзаконовите актове на страната по конвенцията, на чиято територия се намира извършителят или вероятният извършител на престъплението, като посочените закони или подзаконови актове трябва да дават възможност за пълно постигане на целите, с оглед на които са предоставени правата по т. 3.
5. Разпоредбите на т. 3 и 4 не засягат правото на всяка страна по конвенцията, която може да иска да упражни юрисдикция съобразно чл. 14, т. 1 .в и 2.г, да покани Международния комитет на Червения кръст да се свърже с вероятния извършител и да го посети.

Член 16 - Неприложимост на конвенцията

Тази конвенция не се прилага, когато някое от престъпленията по чл. 5 до 7 и чл. 9 е извършено в пределите на една държава, вероятният извършител е гражданин на тази държава и се намира на нейна територия и никоя друга държава няма основание да упражни юрисдикция в съответствие с чл. 14, т. 1 или 2 от тази конвенция, като разпоредбите на чл. 17 и чл. 20 до 22 от конвенцията се прилагат в тези случаи.

Член 17 - Международно сътрудничество по наказателноправни въпроси

1. Страните по конвенцията си предоставят възможно най-голяма помощ във връзка с всяко разследване, наказателно производство или производство за екстрадиция за престъпление от посочените в чл. 5 до 7 и чл. 9 от тази конвенция, включително съдействие при събирането на доказателства, които са на тяхно разположение и са необходими за целите на производството.
2. Страните по конвенцията изпълняват задълженията си по т. 1 в съответствие с всеки действащ договор или друго споразумение за взаимна правна помощ между тях. При липсата на такъв договор или споразумение страните по тази конвенция си предоставят помощ в съответствие със своето вътрешно право.
3. Страните по конвенцията си сътрудничат във възможно най-пълна степен съобразно относимото право, договори, споразумения и договорености на

замолената страна по конвенцията при разследването на престъпления или при наказателните производства относно престъпления, за които в молещата страна по конвенцията може да бъде ангажирана отговорността на юридическо лице съобразно чл. 10 от тази конвенция.

4. Всяка страна по конвенцията може да обмисли създаването на допълнителни механизми за обмен с други страни по конвенцията на информация или доказателства, необходими за установяването на наказателна, гражданска или административна отговорност съобразно чл. 10 .

Член 18 - Екстрадиция или наказателно преследване

1. В случаите, когато има юрисдикция в съответствие с чл. 14 и не екстрадира това лице, страната по конвенцията, на чиято територия се намира вероятният извършител, е длъжна без никакво изключение и независимо от това, дали престъплението е било извършено на нейна територия, без неоснователно забавяне да предаде случая по ред, предвиден в законодателството на тази страна по конвенцията, на своите компетентни органи за целите на наказателното преследване. Тези органи вземат своето решение по същия начин, както при всяко друго тежко престъпление, в съответствие с правото на тази страна по конвенцията.
2. Когато съобразно своето вътрешно право страна по конвенцията може да екстрадира или да предаде по друг начин свой гражданин само при условие, че лицето ще ѝ бъде върнато за изтърпяване на наказанието, определено в съдебния процес или в производството, за което е била поискана екстрадиция или предаване, и тази страна по конвенцията и страната, която иска екстрадицията на лицето, се съгласят с тази възможност и с други условия, които намерят за уместни, екстрадицията или предаването при такова условие са достатъчни за изпълнение на задължението по т. 1.

Член 19 - Екстрадиция

1. Престъпленията, посочени в чл. 5 до 7 и чл. 9 от тази конвенция, се смятат за включени по право като основания за екстрадиция във всеки договор за екстрадиция, сключен между страни по тази конвенция преди нейното влизане в сила. Страните по конвенцията се задължават да включат тези престъпления като престъпления, съставляващи основание за екстрадиция, във всеки договор за екстрадиция, сключен между тях впоследствие.
2. Когато страна по конвенцията, която обуславя екстрадицията от съществуването на договор, получи искане за екстрадиция от друга страна по конвенцията, с която тя няма договор за екстрадиция, замолената страна по конвенцията може да реши да приеме тази конвенция като правно основание за екстрадиция по отношение на престъпленията, посочени в чл. 5 до 7 и чл. 9 от нея. Към екстрадицията се прилагат другите условия, предвидени от правото на замолената страна по конвенцията.
3. Страните по конвенцията, които не обуславят екстрадицията от съществуването на договор, признават престъпленията, посочени в чл. 5 до 7 и чл. 9 от тази конвенция, като основания за екстрадиция в отношенията помежду си, като се спазват условията, предвидени от правото на замолената страна по конвенцията.

4. При необходимост за целите на екстрадицията между страни по тази конвенция престъпленията, посочени в чл. 5 до 7 и чл. 9 от нея, се третираят като извършени не само на мястото на извършване на престъплението, но и на територията на страните по конвенцията, които са установили своята юрисдикция в съответствие с чл. 14.
5. Що се отнася до престъпленията, посочени в чл. 5 до 7 и чл. 9 от тази конвенция, разпоредбите на всички договори и споразумения за екстрадиция, сключени между страни по нея, се смятат за изменени в отношенията между страните, доколкото са несъвместими с тази конвенция.

Член 20 - Недопустимост на клаузата за изключване на политическите престъпления

1. Никое престъпление от посочените в чл. 5 до 7 и в чл. 9 от тази конвенция няма да бъде смятано за политическо престъпление, за престъпление, свързано с политическо престъпление, или за престъпление с политически подбуди за целите на екстрадицията или взаимната правна помощ. Съответно искане за екстрадиция или за взаимна правна помощ, което се основава на такова престъпление, не може да бъде отказано на единственото основание, че искането се отнася за политическо престъпление, за престъпление, свързано с политическо престъпление, или за престъпление с политически подбуди.
2. Без да се засяга прилагането на чл. 19 до 23 от Виенската конвенция за правото на договорите от 23 май 1969 г. към останалите разпоредби на тази конвенция, всяка държава или Европейската общност може при подписването или при депозирането на документа си за ратификация, приемане, одобрение или присъединяване към конвенцията да заяви, че си запазва правото да не прилага т. 1 на този член, що се отнася до екстрадицията за престъпление, предвидено в тази конвенция. Страната по конвенцията се задължава да прилага тази резерва индивидуално във всеки отделен случай чрез надлежно мотивирано решение.
3. Всяка страна по конвенцията може да оттегли изцяло или частично резерва, която е направила съобразно т. 2, чрез декларация, която се отправя до генералния секретар на Съвета на Европа и поражда действие от датата на получаването ѝ.
4. Страна по конвенцията, която е направила резерва съобразно т. 2 от този член, не може да иска прилагане на т. 1 от този член от никоя друга страна по конвенцията; ако обаче резервата ѝ е частична или под условие, тя може да иска прилагане на този член, доколкото сама го е приела.
5. Резервата има срок на действие три години от датата на влизане в сила на тази конвенция по отношение на съответната страна по конвенцията. Тази резерва може да бъде подновявана за срокове със същата продължителност.
6. Дванадесет месеца преди изтичането на срока на действие на резервата генералният секретар на Съвета на Европа уведомява съответната страна по конвенцията за изтичането му. Не по-късно от три месеца преди изтичането на срока страната по конвенцията уведомява генералния секретар на Съвета на Европа дали запазва, изменя или оттегля своята резерва. Когато страната по конвенцията уведоми генералния секретар на Съвета на Европа, че запазва резервата, тя предоставя обяснение за основанията, които оправдават запазването ѝ. При липса на уведомление от съответната страна по

конвенцията генералният секретар на Съвета на Европа информира тази страна, че нейната резерва се смята за продължена автоматично за срок от шест месеца. Ако до изтичането на този срок съответната страна по конвенцията не уведоми, че е взела решение да запази или да измени резервата, последната отпада с изтичането на срока.

7. Когато страна по конвенцията не екстрадира лица в изпълнение на тази резерва, след като е получила искане за екстрадиция от друга страна по конвенцията, тя без никакво изключение и без неоснователно забавяне предава случая на своите компетентни органи с цел наказателно преследване, освен ако молещата страна по конвенцията и замолената страна се споразумеят за друго. Компетентните органи вземат своето решение за целите на наказателното преследване в замолената страна по конвенцията по същия начин, както при всяко тежко престъпление, в съответствие с правото на тази страна. Замолената страна по конвенцията съобщава без неоснователно забавяне крайния изход от производството на молещата страна по конвенцията и на генералния секретар на Съвета на Европа, който изпраща информацията на Консултативния форум на страните по конвенцията, предвиден в чл. 30 .
8. Решението за отхвърляне на искането за екстрадиция на основание тази резерва се изпраща незабавно на молещата страна по конвенцията. Ако в разумен срок в замолената страна по конвенцията не бъде постановено съдебно решение по същество съобразно т. 7, молещата страна по конвенцията може да съобщи този факт на генералния секретар на Съвета на Европа, който отнася въпроса до Консултативния форум на страните по конвенцията, предвиден в чл. 30 . Този Консултативен форум разглежда въпроса и дава становище за съответствието на отказа с конвенцията, което представя на Комитета на министрите за приемане на декларация по този въпрос. При изпълнението на функциите си по тази точка Комитетът на министрите заседава в състав, ограничен до държавите - страни по конвенцията.

Член 21 - Клауза относно дискриминацията

1. Никоя разпоредба на тази конвенция не трябва да се тълкува като вменяваща задължение за извършване на екстрадиция или за оказване на взаимна правна помощ, ако замолената страна по конвенцията има основателни причини да приеме, че искането за екстрадиция за престъпления от посочените в чл. 5 до 7 и чл. 9 или за взаимна правна помощ по отношение на такива престъпления е било направено с цел наказателно преследване или наказване на едно лице заради неговата раса, религия, националност, етнически произход или политическо мнение или че изпълнението на искането би утежило положението на това лице по някоя от посочените причини.
2. Никоя разпоредба на тази конвенция не трябва да се тълкува като вменяваща задължение за извършване на екстрадиция, ако съществува риск лицето, посочено в искането за екстрадиция, да бъде подложено на изтезания или на нечовешко или унижително отнасяне или наказания.
3. Никоя разпоредба на тази конвенция не трябва да се тълкува като вменяваща задължение за екстрадиция, ако на лицето, екстрадицията на което се иска, може да бъде наложено смъртно наказание, а ако правото на замолената страна по конвенцията не предвижда доживотен затвор - доживотен затвор без възможност за помилване, освен ако според приложимите договори за

екстрадиция замолената страна по конвенцията е длъжна да екстрадира, когато молещата страна по конвенцията даде гаранции, които замолената страна смята за достатъчни, че няма да бъде наложено смъртно наказание или ако такова бъде наложено, то няма да бъде изпълнено, или на съответното лице няма да бъде наложено наказание доживотен затвор без възможност за помилване.

Член 22 - Предаване на информация без поискване

1. Без това да засяга техните собствени разследвания или производства, компетентните органи на страна по конвенцията могат без предварително искане да изпратят на компетентните органи на друга страна по конвенцията информация, получена в рамките на тяхното собствено разследване, когато считат, че съобщаването на тази информация би помогнало на страната по конвенцията, която получава информацията, да започне или да извърши разследване или производство, или може да доведе до отправяне на искане от тази страна съгласно конвенцията.
2. Страната по конвенцията, която предоставя информацията, може съобразно националното си право да постави условия за ползването на тази информация от страната по конвенцията, която получава информацията.
3. Тези условия са задължителни за страната по конвенцията, която получава информацията.
4. Независимо от това всяка страна по конвенцията може по всяко време чрез декларация, отправена до генералния секретар на Съвета на Европа, да заяви, че си запазва правото да не бъде обвързана от условията, поставени от страна по конвенцията, която предоставя информацията по т. 2 по-горе, освен ако получи предизвестие за характера на информацията, която ще бъде предоставена, и се съгласи с нейното предаване.

Член 23 — Подписване и влизане в сила

1. Тази конвенция е открита за подписване от държавите - членки на Съвета на Европа, от Европейската общност и от държавите, които не са членове на Съвета на Европа, но са участвали в нейното изготвяне.
2. Тази конвенция подлежи на ратификация, приемане или одобрение. Инструментите за ратификация, приемане или одобряване се депозират при генералния секретар на Съвета на Европа.
3. Тази конвенция влиза в сила на първия ден от месеца, следващ изтичането на тримесечен срок от датата, на която шест подписали страни, от които най-малко четири държави - членки на Съвета на Европа, са изразили съгласието си да се обвържат от конвенцията съгласно разпоредбите на т. 2.
4. По отношение на всяка подписала страна, която изрази впоследствие съгласие да бъде обвързана от конвенцията, последната влиза в сила на първия ден от месеца, следващ изтичането на тримесечен срок от датата, на която е изразено нейното съгласие да бъде обвързана от конвенцията съгласно разпоредбите на т. 2.

Член 24 - Присъединяване към конвенцията

1. След влизането в сила на тази конвенция Комитетът на министрите на Съвета на Европа, след като се консултира със страните по конвенцията и получи единодушното им съгласие, може да покани всяка държава, която не е член на Съвета на Европа и не е участвала в изготвянето на конвенцията, да се присъедини към нея. Решението се приема с мнозинството, предвидено в чл. 20.г от Статута на Съвета на Европа, и с единодушие на представителите на страните по конвенцията, които имат право да заседават в Комитета на министрите.
2. По отношение на всяка държава, която се присъединява към конвенцията съгласно т. 1 по-горе, конвенцията влиза в сила на първия ден от месеца, следващ изтичането на тримесечен срок от датата на депозиране на документа за присъединяване при генералния секретар на Съвета на Европа.

Член 25 — Териториално приложение

1. Всяка държава или Европейската общност може при подписването или при депозирането на документа си за ратификация, приемане, одобрение или присъединяване да посочи територията или териториите, на които ще се прилага тази конвенция.
2. На всяка по-късна дата всяка страна по конвенцията може чрез декларация, отправена до генералния секретар на Съвета на Европа, да разпростре прилагането на тази конвенция към всяка друга територия, посочена в декларацията. Конвенцията влиза в сила за тази територия на първия ден от месеца, следващ изтичането на тримесечен срок от датата, на която генералният секретар на Съвета на Европа е получил декларацията.
3. Всяка декларация, направена по силата на двата предходни параграфа, може по отношение на територия, определена в такава декларация, да бъде оттеглена чрез нотификация, адресирана до генералния секретар на Съвета на Европа. Оттеглянето поражда действие в първия ден от месеца, следващ изтичането на тримесечен срок от датата на получаване на тази нотификация от генералния секретар.

Член 26 - Действие на конвенцията

1. Тази конвенция допълва приложимите многостранни или двустранни договори или споразумения между страните по нея, включително разпоредбите на следните договори на Съвета на Европа:
 - Европейска конвенция за екстрадиция, открита за подписване в Париж на 13 декември 1957 г. (ETS No. 24);
 - Европейска конвенция за взаимопомощ по наказателноправни въпроси, открита за подписване в Страсбург на 20 април 1959 г. (ETS No. 30);
 - Европейска конвенция за борба с тероризма, открита за подписване в Страсбург на 27 януари 1977 г. (ETS No. 90);
 - Допълнителен протокол към Европейската конвенция за взаимопомощ по наказателноправни въпроси, открит за подписване в Страсбург на 17 март 1978 г. (ETS No. 99);

- Втори допълнителен протокол към Европейската конвенция за взаимопомощ по наказателноправни въпроси, открит за подписване в Страсбург на 8 ноември 2001 г. (ETS No. 182);
 - Протокол за изменение и допълнение на Европейската конвенция за борба с тероризма, открит за подписване в Страсбург на 15 май 2003 г. (ETS No. 190).
2. Ако две или повече страни по конвенцията вече са сключили споразумение или договор по въпросите, уредени в тази конвенция, или по друг начин са уредили отношенията си по тези въпроси или направят това в бъдеще, те имат право да прилагат това споразумение или договор или съответно да уредят тези отношения. Когато обаче страни по тази конвенция уредят отношенията си по въпросите, предмет на конвенцията, по-различно от предвиденото в нея, те правят това по начин, който не противоречи на целите и принципите на конвенцията.
 3. Страните по конвенцията, които са членове на Европейския съюз, прилагат в отношенията помежду си правилата на Общността и на Европейския съюз, доколкото съществуват правила на Общността или на Европейския съюз, които уреждат съответния въпрос и са приложими към конкретния случай, без това да засяга предмета и целта на тази конвенция, както и пълното ѝ прилагане в отношенията с другите страни по нея.
 4. Някоя разпоредба на тази конвенция не засяга други права, задължения и отговорности на някоя страна по нея и на физическите лица, които произтичат от международното право, включително международното хуманитарно право.
 5. Действията на въоръжените сили във време на въоръжен конфликт според смисъла на тези термини в международното хуманитарно право, които се регулират от този клон на правото, не се регулират от тази конвенция и действията, извършвани от въоръжените сили на страна по конвенцията в изпълнение на техните служебни задължения, не се регулират от тази конвенция, доколкото са уредени от други норми на международното право.

Член 27 - Изменение и допълване на конвенцията

1. Изменения и допълнения на тази конвенция могат да бъдат предлагани от всяка страна по нея, от Комитета на министрите на Съвета на Европа или от Консултативния форум на страните по конвенцията.
2. Генералният секретар на Съвета на Европа съобщава всяко предложение за изменение или допълнение на страните по конвенцията.
3. Наред с това всяко изменение или допълнение, предложено от страна по конвенцията или от Комитета на министрите, се съобщава на Консултативния форум на страните по конвенцията, който представя на Комитета на министрите своето становище по предложеното изменение или допълнение.
4. Комитетът на министрите разглежда предложеното изменение или допълнение и всяко становище, представено от Консултативния форум на страните по конвенцията, и може да одобри изменението или допълнението.
5. Текстът на всяко изменение или допълнение, одобрено от Комитета на министрите в съответствие с т. 4, се изпраща на страните по конвенцията за приемане.

6. Всяко изменение или допълнение, одобрено в съответствие с т. 4, влиза в сила на тридесетия ден от датата, на която всички страни по конвенцията са уведомили генералния секретар, че го приемат.

Член 28 - Преразглеждане на приложението

1. Всяка страна по конвенцията или Комитетът на министрите може да предлага изменения и допълнения с цел осъвременяване на списъка на договори в приложението. Така предложените изменения или допълнения засягат само универсалните договори, които са сключени в системата на Организацията на обединените нации, отнасят се конкретно за международния тероризъм и са влезли в сила. Генералният секретар на Съвета на Европа ги съобщава на държавите - страни по конвенцията.
2. След като се консултира със страните по конвенцията, които не са членове на Съвета на Европа, Комитетът на министрите може да приеме предложено изменение или допълнение с мнозинството, предвидено в чл. 20.г от Статута на Съвета на Европа. Изменението или допълнението влиза в сила след изтичането на едногодишен срок от деня, в който е било изпратено на страните по конвенцията. През този период всяка страна по конвенцията може да уведоми генералния секретар на Съвета на Европа за всяко възражение срещу влизането в сила на изменението или допълнението по отношение на тази страна.
3. Ако една трета от страните по конвенцията уведомят генералния секретар на Съвета на Европа за възражение против влизането в сила на изменението или допълнението, то не влиза в сила.
4. Ако по-малко от една трета от страните по конвенцията уведомят за възражение, изменението или допълнението влиза в сила за онези страни по конвенцията, които не са уведомили за възражение.
5. Когато изменение или допълнение е влязло в сила съгласно т. 2 и страна по конвенцията е уведомила за възражение против него, това изменение или допълнение влиза в сила по отношение на съответната страна по конвенцията на първия ден от месеца, следващ датата, на която тя е уведомила генералния секретар на Съвета на Европа, че приема изменението или допълнението.

Член 29 - Разрешаване на спорове

При спор между страни по конвенцията във връзка с нейното тълкуване или прилагане те се стремят да разрешат спора чрез преговори или чрез други мирни средства по техен избор, включително отнасяне на спора до арбитражен съд, чиито решения ще бъдат задължителни за страните по спора, или до Международния съд, по взаимно съгласие на засегнатите страни по конвенцията.

Член 30 - Консултативен форум на страните по конвенцията

1. Страните по конвенцията периодично провеждат консултации с цел:
 - а. отправяне на предложения за улесняване и подобряване на ефективното използване и изпълнение на тази конвенция, включително

- установяване на всички проблеми, както и на последиците на всяка декларация, направена съгласно тази конвенция;
- б. формулиране на становище за съответствието на отказ за извършване на екстрадиция, отнесен до форума съобразно чл. 20, т. 8 ;
 - в. отправяне на предложения за изменение или допълване на тази конвенция съобразно чл. 27 ;
 - г. формулиране на становище на форума по всяко предложение за изменение или допълване на тази конвенция, което е отнесено до форума съобразно чл. 27, т. 3 ;
 - д. изразяване на становище по всеки въпрос, свързан с прилагането на тази конвенция, и улесняване на обмена на информация за важни тенденции и постижения в областта на правото, политиката или технологиите.
2. Консултативният форум на страните по конвенцията се свиква от генералния секретар на Съвета на Европа, когато той намери за необходимо, и винаги когато мнозинство от страните по конвенцията или Комитетът на министрите поискат свикването му.
3. Секретариатът на Съвета на Европа подпомага държавите - страни по конвенцията, при изпълнението на функциите им по този член.

Член 31 — Денонсиране

- 1. Всяка страна по конвенцията може по всяко време да денонсира тази конвенция чрез уведомление, отправено до генералния секретар на Съвета на Европа.
- 2. Денонсирането влиза в сила на първия ден от месеца, следващ изтичането на тримесечен срок от датата, на която генералният секретар на Съвета на Европа е получил уведомлението.

Член 32 - Уведомления

Генералният секретар на Съвета на Европа уведомява държавите - членки на Съвета на Европа, Европейската общност, държавите, които не са членове на Съвета на Европа, но са участвали в изготвянето на тази конвенция, както и всяка държава, която се е присъединила или е била поканена да се присъедини към конвенцията, за:

- а. всяко подписване;
- б. депозирането на всеки инструмент за ратификация, приемане, одобряване или присъединяване;
- в. всяка дата на влизане в сила на тази конвенция в съответствие с чл. 23;
- г. всяка декларация, подадена съобразно чл. 1 , чл. 22, т. 4 и чл. 25 ;
- д. всеки друг акт, уведомление или съобщение, свързани с тази конвенция.

В уверение на горното долуподписаните, надлежно упълномощени за тази цел, подписаха тази конвенция.

Изготвена във Варшава, на шестнадесетия ден от месец май 2005 г. на английски и френски език, като двата текста имат еднаква сила, в единствен екземпляр, който се депозира в архивите на Съвета на Европа. Генералният секретар на Съвета на Европа предава заверени копия на всяка държава - членка на Съвета на Европа, на Европейската общност, на държавите, които не са членове на Съвета на Европа, но са участвали в изготвянето на тази конвенция, и на всяка държава, поканена да се присъедини към нея.

Допълнение

1. Конвенция за борба с незаконното завладяване на самолети, подписана в Хага на 16 декември 1970 г.;
2. Конвенцията за преследване на незаконните актове, насочени против безопасността на гражданската авиация, сключена в Монреал на 23 септември 1971 г.;
3. Конвенция за предотвратяване и наказание на престъпленията против лицата, ползващи се с международна защита, в това число и дипломатическите агенти, приета в Ню Йорк на 14 декември 1973 г.;
4. Международна конвенция за борба срещу вземането на заложници, приета на 17 декември 1979 г. в Ню Йорк;
5. Конвенция за физическа защита на ядрения материал, приета във Виена на 3 март 1980 г.;
6. Протокол за борба с незаконните актове на насилие в летищата, обслужващи международната гражданска авиация, подписан в Монреал на 24 февруари 1988 г.;
7. Конвенцията за преследване на незаконните действия, насочени срещу сигурността на морското корабоплаване, сключена в Рим на 10 март 1988 г.;
8. Протокол за преследване на незаконните действия, насочени срещу сигурността на неподвижните платформи, разположени върху континенталния шелф, сключен в Рим на 10 март 1988 г.;
9. Международна конвенция за борба с бомбения тероризъм, приета на 15 декември 1997 г. в Ню Йорк;
10. Международна конвенция за борба срещу финансирането на тероризма, приета на 9 декември 1999 г. в Ню Йорк;
11. Международната конвенция за предотвратяването на актове на ядрен тероризъм, приета на 13 април 2005 г. в Ню Йорк¹.

¹ Изменение на Допълнението, прието от заместник министрите на тяхното 1034-то заседание на 11 септември 2008 г., точка 10.1 и влязло в сила на 13 септември 2009 г. съгласно член 28 от Конвенцията.